

ikke kan behandles som regulære Forfattere. Det er denne Meningsløshed og Uretfærdighed, som Hr. Andersen vil afhjælpe.

Der kunde nu være adskilligt at sige paa den Bog. For det første er det jo slet ikke rigtigt, at der ikke har været Forfatterinder af Betydning før i vort Aarhundrede. Selv om vi kun havde det ene Navn: Leonore Kristine, vilde det veje mange andre op; og selv de Kvinder, Forf. i sit Forord lidt haanlig omtaler, turde være af lige saa stor Rang, som flere af de i Bogen omtalte. I det hele er Vurderingen alt andet end uomtvistelig. Der gives nemlig mere Karakter end Karakteristik; men Karakteren er jævn god for de fleste. Nogle faa en bedre Karakter, end Efterverdenen vil give dem, andre, som Athalie Schwartz, — utvivsomt en af de betydeligste og originaleste Forfatterinder — undervurderer Forf. i høj Grad. Mest mærkeligt er det, at han kun medtager skønliterære Forfatterinder. Det er jo en ret almindelig Overtro, at Damer kun kan give sig af med at „strikke Romaner og sy Skizzer paa Maskiner“, som E. Bøgh siger. Naar nu en Riddersmand som Hr. A. A. træder op og paatager sig at vise, at Kvinderne have ydet meget af Værdi, da burde han ikke glemme deres Ydelser udenfor den egentlige Underholdningsliteratur saa totalt, som han har gjort i denne Bog. Frk. Hudes Doktordisputats er, saavidt jeg kan se, ikke nævnt. Om dens videnskabelige Værd er der jo kun een Mening. Frk. Erslevs Drame „Kong Valdemar“ sætter Undertegnede ikke højt, men hendes Afhandling om danske historiske Skuespil er en udmærket lile Monografi, som vi egenlig ikke have Mage til i vor fattige literaturhistoriske Literatur. Frk. Frederiksens ansete pædagogiske Forfattervirksomhed, Frk. M. Fibigers to fortrinlige Biografier af Mathilde og Ilia Fibiger, og adskilligt mere, vilde, om det havde været nævnt, have givet Læseren Indtryk af, at der dog er større Dygtighed blandt de kvindelige Forfattere, end Hr. A. A. synes at mene.

Paa den anden Side er Grænserne undertiden videre end man ventede. Skal saaledes Journalistiken og Oversættelserne medregnes til Literaturen? Fru S. Horten er næppe optraadt som Forfatter, men som Journalist og Oversætter; „Viola“ er ikke af S. Beyer men Shakespeare, altsaa en Oversættelse, men da burde flere fortrinlige Oversættelser være medtaget, f. Eks. Fru Hoffmeyers.

Naa, men hvad er fejlfrit i denne Verden? Ingen vil kunne nægte, at Bogen er Resultatet af en smuk og ridderlig Følelse, og at den fortjener Tak og Opmærksomhed fra Kvindernes Side.

M.

Den norske Forfatterinde, Alvilda Prydts, som nu i en Aarrække har sendt ud sine Bøger, og som naturligvis er „Kvinden og Samfundet“ vel bekendt, har nylig atter givet os en Bog, der